

Toen Deswert te Mechelen verzorgd was, begaf hij zich naar een herberg om er een glas bier te drinken, alvorens te vertrekken.

In de hoek der gelagkamer zat een deftig koopman, die voortdurend op de veldwachter de blik gericht hield.

Deswert bemerkte de vreemdeling ook en vroeg zich af, waar hij dat gezicht nog had gezien.

Eindelijk wist hij het.

— Dat is de Vlaamse rover, die ik op de heide heb gezien, dacht de politie-man. Ha ! hij vertrekt zeker. Kon ik die vogel eens in de kooi sluiten, dat ware een slag.

De veldwachter bedwong zijn ontroering en dronk lustig zijn glas uit.

Dan stapte hij kalm naar buiten.

— Ik zal maar eens naar de politieoverste gaan, dacht hij. Die bandiet wacht zeker op de nachtdiligencie.

— Is het voor mij of voor Cartouche? vroeg de rover zich af. We moeten hier een oog in 't zeil houden.

Hij verborg zich achter een uitspringend huis.

Weldra zag hij Deswert met enige agenten 't gebouw verlaten.

— 't Is om mij te doen, maar Bakelandt laat zich niet vangen, mompelde de rover.

Hij begaf zich naar een stalhouder en zei tot de baas:

— Ik moet onmiddellijk naar Dendermonde en mijn zaken zijn zo dringend, dat ik niet op de diligencie kan wachten. Hebt ge een koets voor mij?

— Koetsen genoeg, mijnheer!

— Span dan in!

— Maar de weg is onveilig!

— Ik moet te Dendermonde zijn.

— Dat geloof ik gaarne, heer, maar Guldentop en zijn mannen zouden het u wel eens kunnen beletten. Reis met de diligencie, die wordt door gendarmen begeleid.

— Maar laat vier of vijf mannen meerijden, ik vraag niet naar de prijs!

— Niemand waagt zijn leven, heer! Niet langer dan gisteren zijn gemaskerde bandieten in een kasteel gedrongen en ze hebben de huismeid gedwongen te zeggen, waar haar heer, die afwezig was, zijn geld bewaarde. 't Waren Guldentop en drie zijner rovers.

— Waar kan ik dan een rijtuig huren? vroeg Bakelandt dan ongeduldig.

— Nergens, heer. 't Zal verloren moeite zijn naar andere stalhouders te gaan.

Bakelandt verwijderde zich.

De kerel was ongerust.

Wat moest hij nu doen? Dan maar te voet op weg!

Maar hier dreigde er ernstig gevaar. Weldra was de stad in rep en roer.

— Bakelandt, de roverhoofdman van West-Vlaanderen is in de stad, hoorde de rover de burgers elkander toeroepen.

Haastig stapte Cartouche's bondgenoot heen.

Zijn pistool was geladen en de schurk was vastbesloten zijn leven duur te verkopen.

— Men heeft de poorten gesloten.

Zo vertelde een man tot een andere en Bakelandt vernam het tot zijn schrik.

Hij was nu in een stille straat, begrensd door de muren van uitgestrekte tuinen.

De rover klom over een muur en sloop door de tuin.

't Schemerde reeds en Bakelandt kon niet spoedig ontdekt worden.

Weldra stond hij aan de achterkant van een voorname woning.

Langs de dakgoet klom de stoutmoedige schurk op 't dak en langs een venstertje geraakte hij op de zolder.

— Hier blijf ik tot morgen, nam hij zich voor.

De rover sloop over de zolder. Aan 't eind waren kamerkens voor het dienstpersoneel.

De bandiet verborg zich nabij de kamertjes achter enige kisten en wachtte ongeduldig. Enige uren verliepen. Toen hoorde hij stappen op de trap.

De meiden van het huis gingen te bed.

— Anna, zijt ge niet bang? vroeg er een. Men heeft die rover niet gevonden.

— O, hij zal reeds lang buiten de stad zijn, antwoordde een tweede, waarop een derde stem inviel.

— Dat kan niet, want geen koopman is door de poorten gegaan en hij was als een koopman vermomd.

— Maar de veldwachter van Heist heeft zich misschien wel vergist, hernam Anna.

— Gij weet toch wat de stalhouder Laureis aan de politie verteld heeft, dat een rijk gekleed koopman bij hem aandrong om snel naar Dendermonde te rijden. Hij zou veel betalen. En de veldwachter beweerde dat de rover als een koopman was vermomd. Dat alles klopt toch.

— 't Is waar, zei een der anderen weer. Wie weet waar die schurk zich heeft verborgen. Hij heet Bakelandt; hij schijnt een der grootste misdadigers van ons land te zijn.

— Hij beveelt over een bende van tweehonderd man, zegt men. Maar laten wij slapen en niet meer aan die slechte kerel denken.

— 't Is toch een angstig gedacht, dat die rover en moordenaar in de stad is. Weldra zwegen de meiden.

Bakelandt had alles verstaan... en de schavuit genoot.

— Ze moeten toch weten, dat ik zo dicht bij hen gezeten heb, dacht hij. Ha! 't was goed dat ik een veilige schuilplaats zocht! Een rijke koopman. Ze wisten alles... en zeker zoeken de politiedienaren mij nog... Ik moet nu een andere vermomming zoeken.

Bakelandt bleef rustig in de hoek.

Toen uit een naburige kerktoeren twaalf doffe slagen vielen, en niets in dit huis de rust stoorde, stond Bakelandt stillekens recht.

Op zijn tenen verliet hij de zolder en na enig zoeken vond hij de weg naar de keuken beneden.

In de haard lag vuur onder de as en de stoutmoedige bandiet ontstak een klein lampje.

Hij nam een korf, welke op de tafel stond en snuffelde in de salons, waar hij allerlei gouden voorwerpen wegnam en ze in zijn korf stak.

Onhoorbaar begaf hij zich terug naar de zolder.

Aan haken hingen daar vrouwenklederen, afgedragen rokken en jakken der meiden.

Bakelandt had het lampje op de zoldergang gelaten en daarheen sleepte hij nu wat kleren.

Hij deed zijn keuze en vermomde zich als een vrouw. Zijn hoofd was grotendeels bedekt door een witte kap.

De rover blies het licht dan uit en kroop weer achter de kisten.

Hij bleef daar tot vier uur.

Dan legde hij zijn koopmanskleren te midden van de zolder, plaatste er zijn fijne stok bovenop en verliet met zijn korf, ditmaal langs de voordeur, de rijke woning.

Op straat was nog geen beweging.

BAKELANDT

**ZITA en de
SULTAN**

Maar Bakelandt was ook sluw en kort na de veldwachter, verliet hij insgelijks de herberg.

Hij volgde op enige afstand de veldwachter van Heist en zag hem het politiegebouw binnen gaan.

Bakelandt droeg zijn korf aan de arm, doch had de gouden voorwerpen met een doek bedekt.

De ochtenddiligencie naar Brussel vertrok om vijf uur.

De rover dwaalde door enige achterstraten, waar nog de diepste stilte heerste en was even vóór vijven op de markt.

Het logge voertuig stond reeds ingespannen en de voerman maande de weinige passagiers aan in te stappen.

— Kom, vrouwtje, 't is tijd, zei hij tot Bakelandt, wie nu 't hart fel klopte, want nu kwam voor hem 't gevaarlijkste ogenblik.

De wagen zette zich in beweging.

Schokkend reed hij over de ongelijke keien der Mechelse straten, en reed ook voorbij de woning, waar de Vlaamse bandiet zijn stoutmoedige diefstal had gepleegd.

De kapitein zag juist een der meiden met verschrikt gelaat naar buiten lopen en weg snellen.

— 't Is ontdekt, dacht hij. Ah als ik nu maar door de poort geraak!

De diligencie bereikte de Brusselse poort, die nog gedeeltelijk bestaat.

— Ho, riep een der poortwachters.

— Wat is er nu? vroeg de voerman.

— Hebt ge Bakelandt soms niet mee? vroeg de krijgsman schertsend.

— Ik moet in de wagen kijken.

— Drie passagiers...

— Een koopman soms?

— Neen!

De krijgsman keek in de diligencie.

Bakelandt verloor zijn tegenwoordigheid van geest niet.

— Is de rover nog niet gevangen? vroeg hij, de stem van een vrouw nabootsend.

— Gevangen? herhaalde de wachter. Hij is natuurlijk al ver van hier. Rijd maar door, conducteur, goede reis!

De wagen rolde voort.

Bakelandt herademde.

Te Vilvoorde verliet hij de omnibus, want hij waagde zich liever niet in de hoofdstad.

Maar het stond geschreven dat het op zijn terugtocht naar het Geuzenbos niet over rozenpaadjes zou gaan.

Bij het uitstappen der diligencie schoof hij over het smalle, ijzeren treedje uit en viel op de grond.

Maar zijn rok bleef aan de trede haperen en nu zag de postillon dan de benen van het vermeende vrouwtje met zwarte haren waren bezet.

En Bakelandt die door de pijn en de verrassing vergat dat hij zijn rol als vrouw tot het einde toe moest spelen, had niet kunnen beletten dat een grove

vloek zijn mond ontsnapte. Maar een vloek zoals hij alleen wist te uiten in zijn ogenblikken van grote gramschap, een echte mannenvloek.

Iedereen schrok er van en niet het minst van allen de postillon, die terzelfdertijd uit de korf, die ook op de grond was geploft, een gerinkel van goud hoorde opstijgen.

— Jezus, mijn ziele! riep hij, dat is geen wijf maar 'n verklede vent.

Maar Bakelandt verloor zijn tegenwoordigheid van geest niet, hij stond bedaard op, deed de rokken in fatsoenlijke orde over zijn braaien, raapte zijn korfje op en sprak zeemzoet, met goed nagebootste vrouwenstem:

— Dat kleine treedje mochten ze wel wat groter maken. Ge zoudt er de benen op breken.

En zich tekenend met het kruis lachte hij, van onder zijn witte kap, de postillon toe en sprak:

— Gelukkig dat ik bij 't vallen mijn schietgebede zegde en mijn schapulier mij beschermde, anders had ik de benen gebroken.

De postillon, die met 't portier in de hand stond, kon van verbazing geen woord spreken. Was dit wel de stem van de vrouw die hij daar zoëven een grove vloek in plaats van een schietgebed had horen uitdonderen?

Opeens schoot hem te binnen dat Bakelandt te Mechelen gezien was geweest en dat er overal bevelen waren gegeven om een koopman op te sporen.

Maar een kerel als Bakelandt kon zich gemakkelijk verkleeden, dat was maar kinderspel voor hem.

En zou die vrouw...

Terwijl hij zo te dubben stond, was het vrouwtje met gezwinde stap achter de Onze-Lievevrouwekerk verdwenen en zette het op een lopen.

— Wat een idioot van een postillon, mompelde hij bij zichzelf. Wat moet die kerel nu naar de benen van een vrouwmens zien! Daar was ik er bijkans ingelopen!

De postillon, gelukkig voor Bakelandt, was een man met dikke hersens. Het licht drong er niet zo spoedig in door. Hij had dan ook een tijdje nodig om al zijn zintuigen en zijn begripsvermogen bijeen te rapen om de toestand te snappen.

Toen hij de vrouw achter de kerk zag verdwijnen, keerde hij zich evenwel naar een der reizigers die het toneel mede had aangezien, en vroeg hem:

— Wat zoudt ge er van denken, mijnheer?

— Wel voor mijn paart is dat 'n vent, zoals ge eerst uitriep.

— Ziet ge wel dat ik gelijk had. En een vent die wel een bandiet zou kunnen zijn. Hebt ge het gerinkel van het goud in het mandeke niet gehoord?

— Ja.

— Dat moet gestolen goed zijn.

— 't Is misschien Bakelandt die men opzoekt.

— Bakelandt?

— Wel ja, hij was te Mechelen.

— Wel, postillon, haal de kerel in.

— En mijn diligencie dan?

— Maar als het om Bakelandt gaat?

— Ik heb alleen mijn plicht te doen, mijnheer. Ik mag mijn wagen niet verlaten. Maar, waarom zoudt ge er zelf niet achterzitten?

— Ik moet naar Brussel.

— Ik ook. En 't is tijd om te vertrekken. Kijk daar is een Franse overste. Zeg hem wat er voorviel.

De mijnheer dacht een ogenblik na en besloot toen de raad van de postillon te volgen.

— Bah! zeide hij luide, ik zal de volgende diligencie nemen, 't zal op geen paar uurtjes op aankomen. 'k Beproof het. Dag, postillon!

— Dag, mijnheer!

Dit zeggend wierp de postillon de deur dicht, haalde de trede op, klom op zijn bok en riep op zijn paarden.

Met hel bellengerinkel draafden de paarden over de straatstenen.

De heer ging naar de overste toe en legde hem het geval uit. De overste haalde een fluitje te voorschijn en ontlokte een schril gefluit.

Een paar minuten later kwamen vier soldaten toegelopen.

— Vlug, Martin, riep de overste hem toe, er moet een in vrouw verklede bandiet achter de kerk verdwenen zijn. Er is een premie voor u zo ge dat wijf op mijn bureau brengt.

— Vooruit, mannen, beval Martin, in stormpas.

Zij verdwenen achter de kerk in de richting die Bakelandt was ingeslagen. Toen ze de kerk waren omgedraaid, was er niemand meer te zien.

— Spoedig, twee mannen links, ik zal met Victor rechts gaan. Bijeenkomen aan het bureau van de chef.

De patrouille splitste zich.

Enige ogenblikken later zag Martin het vrouwtje met gezwinde passen gaan.

— Halt! riep hij.

Maar 't vrouwtje scheen doof.

— Halt! herhaalde Martin.

Maar hij scheen voor de muren te roepen. Het vrouwtje gaf geen gevolg aan 't bevel.

— Hoort ge niet! riep Martin. Sta of ik schiet.

In plaats van te gehoorzamen sloeg Bakelandt de hoek ener straat om en verdween in een openstaand huis, naast de meid die aan 't schuren was.

Het meisje schrok zich bijna dood, toen ze dat wijf naast haar het huis zag inlopen en met zware stappen de trap opgaan.

— Hela! vrouw, riep ze, waar gaat ge naartoe?

Bakelandt keerde zich om en wenkte haar.

— Doe de deur dicht! beval hij.

Instinctmatig volvoerde de meid dit bevel.

De vrouw kwam de trappen af en haar te gemoet.

Bakelandt had van tussen de rok een pistool gehaald en drukte de loop onder haar neus:

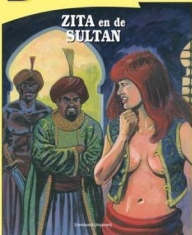
— Als ge kikt of mikt, fluisterde Bakelandt, zijt ge dood!

Het meisje rilde op haar benen.

— Luister, hernam Bakelandt, ik wordt nagezeten; zo ge me verraden durft is 't met u gedaan. Ge moet me hier verbergen, voor een half uurtje een schuil-

BAKELANDT

ZITA en de
SULTAN

plaats geven. Komt men hier aankloppen, dan zult ge openen en antwoorden dat er niemand hier is binnengekomen. Verstaan?

— Ja, knikte het doodbeangstigde meisje.

— Waar zijn uw meesters?

— Ze slapen nog.

— Geen woord, geen geluid. Ga me de kleren van uw heer halen.

De meid ging naar boven en kwam een paar stonden later met een kostuum terug.

In de keuken schoot Bakelandt de vrouwenklederen uit en trok de broek van de heer des huizes aan.

Het meisje zag dat de vermeende vrouw een paar pistolen in zijn gordel stak en een blinkend mes.

— God! Een moordenaar! stamelde zij.

Op dit ogenblik werd er op de voordeur geklopt.

— Blijf hier! zei Bakelandt.

Het meisje gehoorzaamde.

Het kloppen bleef aanhouden.

Boven werd er een deur geopend.

— Marie! riep een stem, hoort ge dan niet. Men klopt.

— Ja, mijnheer, antwoordde Marie.

Ze keek wanhopig de vreemdeling aan.

Deze deed een teken dat ze niet zou openen.

Een derde maal werd er verwoed op de deur geklopt.

— Marie! Moet ik zelf gaan openen? riep de stem van boven.

— Ga zien, wie er is! beval Bakelandt. Maar zeg niet dat ik hier binnen ben gevlucht. Anders is het de dood!

Mt knikkende benen begaf het meisje zich naar de deur en opende deze.

Er stonden twee Fransen voor haar.

't Waren Martin en Victor, die als gek stonden te kijken, toen zij de vrouw die zij achtervolgden ineens hadden zien verdwijnen.

Er was niemand op dit vroege morgenuur in de straat dan de meid die de straat aan het opnemen was.

Zij hoorden haar tot een onbekende roepen en meteen dacht Victor dat de vrouw in het huis was binnengelopen.

Er moest toch iets gewaagd worden om het geheim te ontsluiëren en daarom richtten zij zich tot het huis waarvan zij nu de deur gesloten vonden.

— Meisje, sprak de Fransman, schrik niet, wij komen u enkel vragen of hier geen vrouw is binnengekomen?

Marie was bleek als een lijk.

Wat zou ze antwoorden?

't Was voor haar de dood, zo zij bevestigend sprak.

Maar wie weet wat haar te wachten stond vanwege de bandiet, zo zij ontkennend antwoordde en na het vertrek der soldaten met hem alleen bleef.

— Wel, santiebleu! riep Martin. Zijt ge dan de spraak verloren, meisje?

Marie legde de vinger op de mond en deed daarop een teken met de duim achter haar schouder heen wijzend.

Martin begreep.

— Zijt gij daar? vroeg hij fluisterend.

— Ja. Hij.

— Een man?

— Ja.

— In de keuken?

— Ja. En goed gewapend.

— Vooruit, Victor! fluisterde hij tot zijn makker. We moeten de bandiet opleiden.

Voorzichtig sloop hij door de gang, opende de keukendeur en trad met de blanke sabel vooruitgestoken binnen.

Niemand.

De keuken was ledig.

Marie was naar boven gevlucht, verschool zich in een kamer en draaide de deur op slot.

Toen viel ze in bezwijming.

Martin keek onder de tafel, ging in de schapraai kijken. Niemand.

— Ik had het gedacht, mompelde hij. Laat ons eens verder kijken.

Hij zag dat er een deur was die op een koer uitgaf, deed ze open maar er floot een kogel om zijn hoofd en maakte een gat in het hout.

Een paar centimeter lager en 't ware met hem gedaan geweest.

Hij boog instinktmatig het hoofd.

Een tweede schot knalde.

Nu had de bandiet lager gemikt, doch door het buigen van het hoofd was het weeral mis.

— Verdoemde hond! brulde een stem, 'k zal u wel hebben.

Martin was een onverschrokken kerel, hij liet zich door geen klein gerucht afschrikken.

— Vooruit, hond! bulderde hij, dat ik uw tronie zie.

Hij stormde met 't blanke wapen op Bakelandt af.

Deze wachtte hem met getrokken mes op. 't Was een vreselijk wapen, des te vreselijker in de hand van een behendige moordenaar.

— Leven om leven! hilde hij.

Met een sprong was hij bij Martin en voor deze gebruik kon maken van zijn zwaard, voelde hij iets koud tussen zijn ribben dringen en wankelde hij op zijn benen.

Een tweede stoot deed zijn wapen uit de handen vallen en hem op de knieën zinken.

Een bloedgolf overstroomde zijn lippen.

De dappere Martin was niet meer.

De achter hem staande Victor, gewapend met een geweer, kruiste de bajonet en richtte deze naar Bakelandt. Maar vóór hij dezès borst kon bereiken, had de bandiet de bajonet gegrepen en plantte op dezelfde stond het moordend mes, nog rood van 't bloed, in zijn hart.

Zonder een kreet te slaken, zakte Victor ineen.

— En nu die vervloekte meid! zei Bakelandt.

Hij sprong woedend in de keuken, maar zag niemand. Hij keek in de gang, Marie was niet te zien. Hij greep toen zijn korf, vulde zijn zakken met het goud

en wilde zich verder aankleden, toen hij boven een deur hoorde openen en de stemmen van een man en een vrouw hoorde.

Hij had geen tijd meer te verliezen.

Bakelandt liep de straat uit en kwam op een plein.

Het was markt. Een grote menigte vulde het plein.

Hier mengde hij zich onder de menigte en voelde zich thans voor een ogenblik veilig.

Hij herademde, ging een herberg binnen en waste zich de handen.

— 'k Heb daar een varken moeten kelen! sprak hij en 't is geen lustig karweitje. Een vies boeltje.

De waard geloofde hem. 't Gebeurde menigmaal dat zwijnen ter plaatse werden afgemaakt.

— Een pint bier! bestelde hij.

Hij dronk zijn glas in één teug uit.

Het deed hem goed na de spannende avonturen die hij had beleefd en zich op zo een korte tijd hadden afgespeeld!

— Ge hebt gij nogal warm! zei de waard. 't Is nu toch geen weder om zonder frak te lopen.

— Ik kan toch niet met mijn vest dat vuil karweitje verrichten! antwoordde de bandiet. Ik ga me aankleden.

Hij verliet de herberg.

Op de markt gekomen zag hij een flink paard.

— Hoeveel voor die arme schimmel? vroeg hij de eigenaar.

— Vijftig kronen.

Bakelandt bezag het dier, hief het de poten op, wrong zijn muil open en zei:

— 't Is te veel. 'k Geef er u vijf en twintig voor.

— Neen, vijftig.

Bakelandt nam het bij de toom en deed het lopen.

— Neen, hernam hij. 't Is het niet waard. Ik ga er vijf kronen bijvoegen.

Dan is 't meer dan genoeg.

— Neen. Veertig moet ik er voor hebben.

— Laat het beest eens lopen. 'n Schijnt me nogal weerbarstig toe.

— 't Is 't beste en snelste dier dat er uren in de ronde te vinden is. Van de Fransen krijg ik er zeker vijftig voor.

— Verkoop het hen dan.

— Voor wat papieren vodden zeker!

— Houd u zo dom niet, man! spotte Bakelandt. Laat het draven.

Het dier liep op en af. 't Was een prachtig draver.

— Mijn affaire! dacht Bakelandt.

Hij richtte zich tot de eigenaar.

— 'k Ga het berijden, zeide hij. 'k Wil eerst zien of 't wel berijdbaar is en geen nukken kent. Ik houd er niet aan afgeworpen te worden. Zo 't mij bevalt dan doen wij 't verschil in twee. Gaat het?

— Vooruit dan!

Bakelandt sprong te paard, reed een paar straten door, keerde terug, reed weer verder en schoot dan langs de vaart weg, de weg van Meise op.

BAKELANDT

DOSSIER DE CREVECŒUR

UITGEVERIJ J. HOSTE N.V.

— Een paard kopen? vroeg hij.

Vruchteloos bleef de eigenaar van 't paard naar de koper wachten. Na een half uur dacht hij er eerst aan dat hij bestolen was.

Tegen Asse drong Bakelandt met zijn paard de hoeve van een boer binnen.

— Hoe komt gij er toe zo in uw hems mouwen te rijden. Ge zijt hier niet in 't Moorenland.

— Ik moest mijn dier afrijden en 'k kreeg het te warm, antwoordde Bakelandt. Toe koop het mij af.

— Hoeveel?

— Twintig kronen.

— 't Is gestolen zeker.

— Als ge het niet wilt, ga ik er mede op een ander. 't Is te pakken of te laten.

— Top, zei de boer, die geen gewetenshezwaren voelde.

— Twintig kronen en een frak! zei Bakelandt.

— Neen, zo zijn wij niet afgesproken, zei de hoer, die koppig werd.

— Dan ga ik er mede op een ander.

— Doe wat ge wilt!

— Loop! zei Bakelandt woedend.

Maar zich een ogenblik bedenkend bond hij het dier aan een boom vast en trad de hoeve in.

— Geef me dan een tas koffie en een paar boterhammen.

— Dit wil ik wel.

De boer trad naar de schapraai, sneed een paar boterhammen, legde er een stuk spek tussen, kletste eens met de koffiekkan, maar deze was ledig.

— Mijn wijf is naar de markt, zei hij, en de meid is met de knechten op 't veld. 'k Ga u een teile melk halen.

Terwijl de boer naar de kelder ging, onderzocht Bakelandt een zijner pistolen, stak er een nieuwe kogel op en legde kruit op de pan.

— In regel! lachte hij.

De boer schonk hem een glas melk voor.

Bakelandt at gulzig. Geen bete was hem sinds de vorige avond over de lippen gekomen.

— Nog een paar boterhammen! vroeg hij.

De boer voldeed aan zijn verzoek.

— Ge schijnt een goede maag te bezitten, kameraad, zeide hij lachend.

Bakelandt gromde iets dat op een bedanking moest gelijken en at voort.

Toen hij gedaan had haalde de boer naar het voutekamerke een beurs en telde de schurk twintig kronen voor.

Toen wrong hij het touwtje weder om de beurs en legde deze op de tafel.

Bakelandt was opgestaan en greep de beurs.

— 't Mijne! zei hij.

— Handen er af, zei de boer.

Op hetzelfde ogenblik haalde Bakelandt zijn pistool te voorschijn.

— Schiet uw frak uit, man! beval hij.

De boer wilde tegenstribbelen, maar voor het dreigend wapen moest hij toegeven.

— Leg u neer! beval Bakelandt, daar tegen die kast,

Bakelandt nam een zeel dat aan de muur hing en bond de handen van de boer. De boer gehoorzaamde gedwee.

Bakelandt nam een zeel dat aan de muur hing, bond zijn voeten bijeen en de handen op de rug en sjoerde hem stevig aan een der poten vast.

Op de weg hoorde hij gedraaf van paarden en gekletter van wapens.

Hij zag door 't venster en bemerkte een patrouille Fransen.

Hij vloekte.

— Ze zitten me al op de hielen! sprak hij. 't Is hier op te passen.

Hij schoot vlug de vest van de boer aan, greep een mispelaren stok, die in de hoek stond, scharrelde de twintig kronen bijeen en stak alles in de zak van de vest.

Toen zette hij de klak van de boer op, vond in een zijner zakken een pijp en een tabaksblaas, vulde de pijp met tabak, nam een brandend stokje uit de haard, ontstak de pijp en ging toen naar de voordeur en grendelde haar.

— Nu ga ik schampavie spelen, mompelde hij, 't wordt hier te heet voor mij.

Hij ging langs de achterdeur buiten, rokend als een Turk, sloeg een wegeltje in dat door de velden kronkelde en was weldra uit het zicht verdwenen.

De patrouille die op de straatweg reed, bleef voor de hoeve staan en twee mannen traden het neerhof op.

Zij zagen het paard staan en kregen toen meteen de verzekering dat het bezweette dier wel dit kon zijn dat Bakelandt te Vilvoorde had gestolen.

Zij wilden binnentreden, maar vonden de deur gesloten.

Ze klopten luide aan.

Er kwam geen antwoord.

— Morbleu! riep de overste, dat schijnt hier verdacht.

Hij wenkte zijn mannen.

— Komt eens langs hier. Drie mannen bewaken de achterkant. Schiet op degenen die op uw bevel niet zouden willen blijven staan. Vlug!

Hij hernieuwde zijn geklop en ging toen met drie mannen naar de achterdeur. Deze stond wijd open en zij drongen, met getrokken pistool, schoorvoetend in woning binnen.

Zij vonden de boer gebonden liggen, bevrijdden hem van zijn boeien en deze gaf hen in kleurige woorden het verhaal van wat er gebeurd was.

— De schurk heeft mijn ganse schat meegenomen! kermde hij.

— Langs waar is hij vertrokken?

— Langs daar. Hij kan nog niet ver zijn.

Men begaf zich op weg, maar daar men al de wegeltjes niet kende en de streek door vele bossen doorsneden werd, verloor men het spoor van de bandiet.

Bakelandt was voor het ogenblik weder eens de klauwen van het gerecht ontsnapt.

Hij begaf zich nu naar 't dorp Asse en huurde daar een koets, waarmede hij zich naar Aalst liet voeren.

In deze stad huurde hij een rijtuig, om naar Oudenaarde te rijden, waar hij nogmaals van rijtuig verwisselde voor Kortrijk. Hij kwam hier 's avonds aan en ging dan te voet naar Torhout.

Hij had de vorige nacht niet geslapen, toch zag hij er niet tegen op een weg van zeven uur gaans af te leggen.

Zijn bendeleden begroetten hem met gejuich, maar nog luider jubelden ze, toen hun hoofdman zijn buit toonde en zijn avonturen te Mechelen en Vilvoorde verhaalde.

THE FIRST EDITION OF THE
HABELANDT

JAN VAN CONTICH
JOHAN VERDIJCK

DE BENDE VAN
BAKELANDT

Deel II

ANTWERPEN
UITGEVERSFIRMA L. OPDEBEEK
1955